

Vakkundig verbond Vos de poot van de sprinkhaan.
'Ziezo,' zei hij tevreden. 'Het verband er twee weken
omheen houden. Daarna gaat het wel weer.'
'Twee weken?' vroeg de sprinkhaan. 'Maar... nu kan ik
niet springen! Hoe moet het dan met mijn kinderen?'
'Kinderen?' vroeg Vos verbaasd.

De sprinkhaan knikte. 'Ik woon hierachter,' zei ze. 'En mijn kinderen zitten daar op me te wachten.'

'Hierachter?' vroeg Vos.

'Ik zal het u laten zien,' zei de sprinkhaan. 'Zou u me even kunnen brengen?'

Met de sprinkhaan op zijn poot liep Vos door de achtertuin.

En daar, bij een polletje paardenbloemen, zaten wel zeventien kleine sprinkhaantjes.

‘Mama!’ riepen ze.

‘Ze eten gewoon gras,’ zei de sprinkhaan. ‘En ze mankeren niks. Maar nu ik eh... wat moeilijk loop, moet er wél iemand voor ze zijn, begrijpt u? Iemand moet er achter ze aan gaan, als ze de weg terug niet meer kunnen vinden!’

Vos knikte.

Die middag dartelde Vos hijgend achter de kleine
sprinkhaantjes aan, telkens als er één te ver afdwaalde.

Toen hij vond dat het wel weer genoeg was, zette hij ze in een groepje bij elkaar.

Daarna zat hij voor te lezen uit een boek over ziekten.
De zon scheen zacht en de sprinkhaantjes moesten
lachen, die hadden nog nooit zoiets grappigs gehoord.